

*Stále rychleji se řítíme ke krizi
bezprecedentních rozměrů*

Autor: Ole Jørgen Anfindsen

Někdy máme sklony věci příliš komplikovat. V tomto článku se pokouším v co nejkratším rozsahu vysvětlit, proč se západní svět – a Evropa zvláště – nachází v hluboké krizi. Poté se budu zabývat polemikou s některými možnými námitkami. Následně uvedu některé znepokojivé statistiky a výroky a článek uzavřu klasickým shrnutím.

Má skepse ohledně budoucnosti západní civilizace je založena na jednoduchém pozorování: Někdy, někde musí existovat hranice, za níž se společnost nemůže vypořádat s množstvím *diverzity*, aniž by sama přestala fungovat.

Sám nevím, kde tato hranice je; jen tvrdím, že nevyhnutelně existuje. Pokud z tohoto vyjdeme, můžeme se vydat touto cestou argumentace.

Teorie a diskuse

Zaprvé lze vyjmenovat nejdůležitější faktory, schopné způsobit rozklad společnosti. Patří sem (přinejmenším) jazyk, kultura, náboženství a etnicita. Nepřehlédněte slovo „schopné“ v první větě – uvedené faktory nemusejí nezbytně zakládat problém, „pouze“ k tomu mají potenciál. Odlišnosti v těchto čtyřech oblastech můžeme označit jako *zásadní rozdíly*, tj. rozdíly, které zdravá společnost nemůže nechat narůstat donekonečna, protože tyto faktory jsou silně spojeny s naším vnímáním identity, náležitosti a loajality – tedy prvků, bez nichž nemůže žádná společnost fungovat.

Zadruhé se schopnost každé společnosti zvládat zásadní rozdíly v čase mění. Kupříkladu ve společnosti s rostoucím hospodářstvím se tolerance v těchto oblastech dočasně zvedne. Vzhledem k tomu, že ekonomický růst nelze udržovat donekonečna, schopnost západních společností vypořádat se se zásadními rozdíly musí dříve či později poklesnout.

Zatřetí: Pokaždé, když společnost překročí limity své schopnosti vypořádávat se se zásadními odlišnostmi, nezbytně vstoupí na scénu nějaká forma do určitého stupně rovnováhu obnovující síly. 1]

Jak toto v následujících desetiletích ovlivní Evropu? Možnosti se jeví dosti neúprosně:

Některým skupinám bude vnucena cizí kultura, jazyk a/nebo náboženství.
Lidé různých skupin zvolí separaci.
Lidé různých skupin se budou zabíjet.

Výsledný stav bude možno zařadit do jedné z následujících kategorií, možné jsou však i smíšené scénáře:

Evropa se může rozdělit podél etnických, jazykových, kulturních a náboženských zlomových linií, po vzoru Jugoslávie v 90. letech.

Imigranti můžou ovládnout a kontrolovat Evropu.

Nebo můžou být donuceni z Evropy odejít či jinak ztratit svůj vliv.

Míra diverzity nepopíratelně roste v každém z národů zúčastněných na multikulturním projektu. Zatím jsem od nikoho neslyšel návrh, jak se vyhnout překročení výše popsané kritické hranice.

Možnou námitkou proti takové pozici je nahlížení na diverzitu jako na klad, a nikoli riziko. Taková námitka ovšem míří vedle – příliš málo diverzity může jistě představovat problém, stejně tak ale příliš mnoho. Analogických situací najdeme v životě takřka nepřeborné množství – jisté množství dané věci je třeba, málokdy však platí úměra „čím více – tím lépe“.

Ani diverzita lidských společností není výjimkou z tohoto pravidla. Jakmile vzroste nad užitečnou a zdravou mez, jsme svědky nástupu neblahých symptomů, jako jsou vznik a rozvoj paralelních společností v rámci širší společnosti, nedostatek komunikace a vzájemného porozumění následkem rozdílných jazyků, neslučitelných světonázorů, rozporných hodnot atd.

Několik dalších kroků tímto směrem a náležité fungování demokracie bude výrazně omezeno a ohroženo občany, volícími kandidáty zastupující jejich příslušnou náboženskou, etnickou či jazykovou skupinu místo kandidátů s kvalitnějším volebním programem. Pokud bude pokračovat nekontrolovatelný růst diverzity, dříve či později přestane daná společnost fungovat.

Naneštěstí právě tento vývoj se nám před očima odehrává v Evropě. Přesto je akademická a mediální sféra jen lehce znepokojena a drtivá většina politiků se zdá být ohledně možných či nutných řešení bezradná.

Všimněme si, že navzdory pravidelné mediální masáži slogany „Diverzita je naší silou“ (srovnej motto Evropské unie „Jednota v různosti“, pozn. DP), není diverzita – mírně řečeno – v oblasti postojů k multikulturalismu nijak oceňována. Vládnoucí elity vkládají mnoho úsilí do zadušení jakýchkoliv pokusů o upřímnou, racionální a poučenou diskusi o těchto otázkách.

Výsledkem je intelektuálně ubíjející kultura konsenzu, jejímž účelem je zajistit, abychom všichni poslušně pochodovali v jednotném šiku příznivců diverzity. Přesněji řečeno, diverzity v oblastech předem vymezených – v těch ostatních je na programu uniformita, konformita a politická korektnost. Evropa je v hluboké intelektuální krizi, která nemůže než vyústit v krizi politickou.

Současné evropské trendy

Dovolte mi toto téma rozvést pohledem na několik zneklidňujících statistik z Nizozemska, Velké Británie a Francie.

Podle statistiky zveřejněné v listopadu 2006 v norském listu *Klassekampen* v roce 2005 odešlo z Nizozemska 119 275 lidí a 92 297 do země přišlo. Většinu odchodů tvořili Holanďané, zatímco majorita nově příchozích se rekrutovala z řad Neevropanů, jejichž „záminkou“ pro vstup země byl program sjednocování rodin. Tento stav trvá už několik let a do budoucna jen zesílí.

V březnu 2006 vydala holandská tajná služba AIVD zprávu nazvanou „*Militantní džihád v Nizozemsku*“. Zabývá se pokračující radikalizací mladých muslimů – navzdory četným snahám o zastavení tohoto procesu. AIVD varuje, že při pokračování těchto trendů může holandská společnost směřovat k rozkladu.

V červnu 2006 zveřejnily *The Sunday Times* varování jednoho z britských nejzkušenějších vojenských stratégů, kontradmirála Chrise Parryho, který přirovnal nebezpečí představované současným demografickým vývojem k procesu vedoucímu k pádu Římské říše. Zesilující příliv imigrantů do Evropy nejsme schopni integrovat a tím méně asimilovat.

Francouzská situace je obzvláště vážná. Násilí a nepokoje na předměstích jsou natolik běžné, že už nejsou médii považována za dostatečně zajímavá pro zpravodajství a jsou proto vesměs ignorována. Při pohledu na obecný stav evropských pokusů o integraci nezápádních imigrantů je však situace dosti děsivá i jinde. S masovou imigrací se pojí i celá záplava dalších palčivých témat: nedostatek disciplíny ve školách a s tím spojené výchovně-vzdělávací problémy, rostoucí míra násilí a zločinnosti ve velkoměstech, stále obtížnější každodenní život etnických Evropanů v příliš mnoha čtvrtích a ulicích a také obtěžování a útoky na Židy.

Odmítání reality

Na mezinárodní scéně sílí proud článků a publikací předpovídajících Evropě pád, což vytváří paradoxní situaci: **Na jedné straně stojí řada expertů a intelektuálů snažících se varovat před hrozícími katastrofami, na straně druhé nás vládnoucí elity všemožně přesvědčují o evropském nebi bez mráčku** – norský premiér Jens Stoltenberg napsal do norských novin *Samtiden* v březnu 2006: „Posledních dvacet let bylo pravděpodobně nejúspěšnějších v historii lidstva. Svět zažívá pokrok a pesimisté se mýlí.“

Je načase nahradit lacinou propagandu seriózní analýzou. Vymykají se výše uvedené zásadní rozdíly v Evropě kontrole nebo ne? Co může tento proces zastavit, pokud něco takového existuje? Podle mě je to snad možné jen kompletní přestavbou imigrační politiky, čemuž ale většina politiků a velká část médií a akademiků zuřivě oponuje.

Příznivci multikulturního projektu jsou odhodláni hnát svůj politický Titanic plnou parou vpřed, bez ohledu na budoucí cenu, zaplacenou lidskými životy a společenským zhroucením. Tito lidé si zaslouží být označeni za *multicyniky*.

Evropa je v nejzoufalejší situaci od doby, kdy ji přikryla temnota Hitlerova šílenství. Čí je to vina? Hlavní zodpovědnost leží na naivních, zbabělých, mocichtivých a/nebo arogantních politicích – nezapomínejme však ani na média a akademiky, z nichž většina pokračuje v lakování situace na růžovo a v potlačování demokratické debaty.

Čas od času promluví některý z evropských předních politiků (např. Tony Blair) nesmlouvavě o imigraci, integraci, západních hodnotách, konci multikulturní ideologie apod. Dokud však tato slova nebudou podpořena a následována smysluplnými praktickými opatřeními, nezbyvá mi, než je považovat za prázdná prohlášení neschopných vůdců bez plánu či vize. Možnost, že jde o cynické skrývání skutečných úmyslů je méně pravděpodobná, nikoli však vyloučená.

Stále rychleji se řítíme ke krizi bezprecedentních rozměrů. Strčit hlavu do písku a doufat v nejlepší, dokud nebude pozdě, je zřejmě tou nejhorší možnou strategií. Pokud si problémy co nejrychleji nepřiznáme a nevynaložíme vážné úsilí na jejich řešení, je nejspíš jen otázku času, než si zástupy Evropanů vezmou příklad z emigrujících Holanďanů

Závěrečné poznámky

Článek pochopitelně vznikl z perspektivy Evropana. Bylo by pošetilé ignorovat převládající mód myšlení ve zbytku Evropy a nikoli nejméně v akademické a mediální oblasti: zbožná přání, utopické vize, intelektuální nepoctivost, jež jsou na „dobré“ cestě zničit Evropu. Situace v USA a zbytku západního světa možná je poněkud lepší než ta evropská, přesto jsou i zde procesy rozrušující samé základy západní civilizace v plném běhu. Zvláště v případě USA se musíme obávat jejich výrazného oslabení či dokonce balkanizace následkem působení vnitřních odstředivých sil, už dnes zřetelně viditelných.

Islamisté si toto všechno velmi dobře uvědomují – *naše* diverzita je *jejich* silou. Přesto – když konzervativci vidí islamisty jako jediného nepřítele, jsou slepí k ještě vážnější vnitřní hrozbě.

Pokud nezvýšíme naše úsilí o osvětu veřejnosti stran současných výzev, pokud nesetřeseme jařmo politicky korektního myšlení, pokud se poctivě nepostavíme skutečnosti čelem ve všech oblastech klíčových pro zdravý chod společnosti (jakkoliv to bude obtížné až bolestivé) – celý Západ se může zhroutit ještě před koncem století. Dokonce to může nastat ještě během našich životů. K tomu je nutno samozřejmě dodat, že mnoho z nás nepřežije, jakmile se tento proces dá do pohybu.

Poznámka:

1] Tato věta nemá v úmyslu vylučovat možnost obnovy „dostatečného stupně jednoty“ prostřednictvím rozpadu dané společnosti na menší jednotky.

Úvaha Ole Jørgen Anfindsena *The Deep Crisis of the West* vyšla na stránkách Honest Thinking.